

850:1, 400:1 într-o singură generație Formidabil!

28 decembrie 1999

Gili Cârstea

Poporul lui Dumnezeu din vremea sfârșitului nu va putea evalua corect criza prin care va trebui să treacă, dacă experiențele trecute ale lui Israel nu vor fi analizate cu atenție și așezate în cadrul mai larg al mării controversate.

Dacă amăgirea cea mai șireată a vrăjmașului va fi aceea de a ne face să ne închinăm unui hristos fals, poate este necesar să ne întoarcem în istoria lui Israel, atunci când ei au fost târâți într-o amăgire asemănătoare. Israel nu a rezistat acestei puternice amăgiri, iar Dumnezeu este obligat, cu durere, să recunoască faptul că Satana a reușit să se așeze „în inima mărilor,” pe „scaunul de domnie al lui Dumnezeu,” și că își dă „ifose ca și când ar fi Dumnezeu” (Ezechiel 28).

Israel nu a reușit să discearnă între aceste ifose și dragostea agape a lui Hristos.

Va reuși Laodicea?

Cea mai edificatoare demonstrație a închinării orbești la Baal în timp ce te măgulești că servești Domnului se poate găsi în lunga, detaliată și uluitoarea epopee a lui Israel sub domnia lui Ahab.

Evenimentele majore sunt cunoscute. Ahab ajunge pe tronul lui Israel, se căsătorește cu Izabela, fata unui împărat sidonit, și se hotărăște să ridice pe Israel la un nivel de cultură și respectabilitate neatins niciodată de înaintașii lui. În acest scop, Izabela este un ajutor prețios într-un moment de oportunitate extrem de prielnic.

Această dorință nu este o ambiție singulară, apărută accidental în inima lui Ahab. Ca mulți alți împărați ai lui Israel, tot ce reținuse el foarte bine de la Moise era că acest popor trebuie să fie „capul și nu coada” printre națiunile pământului. Dar cum să atingi acest moment grandios, când poporul tău este incult, izolat pe plan internațional, urât de toți vecinii din cauza unei religii așa ciudate, și în plus, cu o clasă conducătoare - bătrâni și preoți - atât de formalști și ruși de realitate?

Vlăstarului regal ajuns pe tron îi era rușine să iasă în lume cu supușii lui. Dar cucerirea lumii era misiunea slăvită. Ce se putea face?

Ahab nu a stat prea mult timp pe gânduri. Dorința inimii lui și sugestiile Izabelei se potriveau de minune. Israel trebuie, înainte de a deveni „capul și nu coada,” să ajungă „ca neamurile, ca familiile celorlalte țări.” Și au înțeles foarte bine că pentru a ajunge ca celelalte țări vor trebui să slujească „lemnului și pietrei” (Ezechiel 20,32).

Proiectul pentru închinarea la Baal era pregătit și a fost pus imediat în aplicare. Planul era simplu: Tineri din elita culturală a Sidonului au fost invitați la Ierusalim, să-i învețe pe tinerii evrei cum să slujească mai bine lemnului și pietrei. Restul este istorie.

O istorie care nu se sfârșește, așa cum ne-am fi așteptat, pe vârful muntelui Carmel.

Episodul acesta tulburător, plin de semnificații pentru generația noastră, este descris în capitolul 18 din 2 Cronici. Versetul unu ne spune că, după experiența aceea cu seceta de trei ani și jumătate, Ahab a avut „bogății și slavă din belșug.” Dar proiectele lui de glorie profetică nu au dispărut. El visează încă la cucerirea lumii, și vrea să înceapă prin recuperarea Ramotului de la sirieni.

În timpul unei vizite de lucru în Israel, Iosafat, împăratul lui Iuda, este întrebat dacă nu este dispus să intre într-o alianță sfântă contra dușmanului comun. Târât de aceeași viziune triumfalistă ca și Ahab, Iosafat promite imediat sprijin total planurilor „misionare” ale lui Ahab.

Hotărârea fiind luată, Iosafat simte totuși nevoia unei confirmări din partea Domnului. Un fel de garanție semnată în alb. Ahab se conformează:

„Împăratul lui Israel a strâns pe prooroci, în număr de patru sute, și le-a zis: „Să ne ducem la luptă împotriva Ramotului din Galaad, sau să-mi văd de treabă?” Și ei au răspuns: „Suie-te, și Dumnezeu o va da în mâinile împăratului”” (18,5).

Prima întrebare tulburătoare care se ridică în acest moment este: Cine sunt acești patru sute de prooroci pe care îi cheamă împăratul să-i spună voia Domnului? De unde au apărut ei? Știm deja că, nu cu prea mulți ani înainte, toți proorocii de la curtea lui Ahab au fost omorâți de popor la pârâul Chișon, la poalele Carmelului, când s-a făcut demonstrația că dumnezeul pe care îl predicau ei în popor era un dumnezeu mincinos.

De unde au apărut alți patru sute de prooroci, la un timp atât de scurt după marea redeșteptare adusă de spiritul și puterea lui Ilie?

Scriptura nu oferă un răspuns explicit. Poate și din cauză că soluția nu este atât de complicată pe cât pare. Cert este că avem de-a face cu o categorie de oameni care, se va vedea pe parcursul capitolului 18, nu este deloc diferită de cei opt sute morți mai înainte.

Cine fuseseră cei opt sute de prooroci de la curtea lui Ahab?

După toate detaliile aflate în cronicile domniei lui Ahab, aceștia erau noua clasă conducătoare pe care se sprijinea tronul. Erau comunitatea academică și religioasă a națiunii, noul val de savanți ai poporului, care câștigaseră bătălia cu trecutul anost al acestei națiuni obscure. Ei erau proaspeții absolvenți ai noului val teologic adus de Izabela prin preoții culți din Sidon.

Se pare că mulți dintre bătrânii lui Israel nu au văzut cu ochi buni deschiderea spre cultura și religia celorlalte popoare. Înnoirea culturală a națiunii, așa cum o plănuia Ahab, nu s-a desfășurat prea liniștit. Suntem îndreptățiți să credem că opoziția în fața noii teologii a fost destul de virulentă, dacă împăratul a fost obligat să recurgă la soluția finală (1 Regi 18,13).

Schimbarea era pe drumul cel bun, cu proorocii Domnului uciși sau ascunși prin peșteri de Obadia. Un fel de noaptea cuțitelor lungi.

Națiunea putea spera acum că, sub îndrumarea noii clase teologice, va ajunge foarte curând să slujească „lemnului și pietrei,” fiind primită cu brațele deschise în mijlocul celorlalte familii ale națiunilor. Balaurul nu dorea nimic mai mult decât atât.

Desigur, acest gen de slujire nu putea fi asigurat decât de un sistem educațional foarte bine pus la punct, care să producă o clasă academică absolut necesară scopului măreț de a fi „capul.”

Ce încântare trebuie că simțea Ahab privind la acest nou și luminat anturaj teologic, în comparație cu preoții incuți și prăfuiți pe care îi moștenise de la tatăl lui. Acum nu se mai rușina să iasă în lume. Putea sta de vorbă de la egal la egal cu teologii egipteni, asirieni, sidoniți sau filistenii. Delegațiile aveau acum un limbaj comun, aveau același grad universitar și același scop: Cum să slujească mai bine lemnului și pietrei. O asemenea recunoaștere internațională era distincția supremă pentru Ahab și Izabela, încântați că sunt și ei, în sfârșit, o națiune.

Cu o singură supărare: Ilie dizidentul.

Acest spectator provincial care se amesteca în chestiuni prea adânci pentru el. Acest incult care tulbura biserica lui Dumnezeu prin teologii aberante sprijinite pe citate scoase din context. Acest marginalizat de timp care trage poporul înapoi la superstiție și obscurantism. Ce căuta el în această epocă de luminare culturală și religioasă? „Cum scăpase el de soluția finală?” se întreba Izabela neputincioasă.

A fost nevoie de trei ani și jumătate de secetă ca împăratul să ia în considerare părerea lui Ilie. Pe Carmel s-a putut vedea clar că nu este nici o ispravă să fii ca celelalte neamuri și să slujești lemnului și pietrei. Când raportul este de 1 contra 850, demonstrația este zdrobitoare.

Acesta trebuia să fie sfârșitul nebuniei de a căuta respectabilitate internațională prin luminare academică.

Dar vai, nu a fost să fie așa. Răul fusese făcut, și el a dat roade care în final au făcut pe Israel să fie „coada și nu capul” până când în cel mai rușinos mod au omorât pe Creatorul și Dumnezeul lor, crezând că este Baal.

Acea generație de opt sute de savanți pe care se sprijinea Ahab a murit. Dar noile cadre erau altoite în aceeași tulpină. Ei deplângeau moartea violentă a profesorilor lor și nu vedeau nici o lumină în teologia sângeroasă a noului erou popular. Cu sprijinul susținut al Izabelei, aceștia au devenit noua clasă teologică, proorocii prin care afla împăratul voia lui Dumnezeu.

Așa se face că tânărul rege Iosafat se află, într-o situație de criză, în fața a patru sute de prooroci care, în unanimitate absolută, „vorbesc de bine” din partea Domnului.

Cine era acest „domn” care reușea o asemenea unanimitate cu patru sute de prooroci?

Privind mai atent printre diplome și acreditări, Iosafat este cuprins de o stânjeneală greu de ascuns. După cum își aducea el aminte din orele de istoria bisericii, proorocii Domnului nu fuseseră niciodată așa triumfaliști.

Se mai uită odată, apoi, cu destulă politețe întreabă: „Nu mai este aici nici un prooroc al Domnului, prin care să-L putem întreba?”

Sfidarea era evidentă: „Scuze, Ahab, dar teologii tăi titrați nu-mi inspiră nici o încredere. Ei sunt foarte convinși că „voia poporului este voia lui Dumnezeu,” dar unanimitatea asta apăsătoare nu mi se pare sănătoasă. Nu ar fi bine să ascultăm și vocea opoziției? Sau i-ai omorât pe toți cei care vorbeau de rău?”

Cu experiența care vine după o foamete de trei ani, Ahab răspunde calm: „Mai este un om prin care am putea să întrebăm pe Domnul; dar îl urăsc, căci nu-mi proorocește nimic bun, nu proorocește niciodată decât rău: este Mica, fiul lui Imla” (18.7).

Ahab ar vrea să spună cam așa: „Afară de acești patru sute de prooroci, prin care noi întrebăm de obicei pe Domnul, și care sunt aici de față, ar mai fi unul, dar el nu știe să proorocească și de aceea nici nu l-am chemat. Este un tip negativist, dezechilibrat, infatuat și cu un grad de obrăznicie peste medie. Se crede singurul interpret autentic al Scripturii. Nu poate fi convins să colaboreze cu frații și are un fix împotriva conducerii, deși noi i-am dat toate dovezile de împreună simțire. Sper că nu ai intenția să pui cuvântul lui împotriva acestor patru sute de frați cu înaltă pregătire și devotați cauzei lui Dumnezeu.”

Nu, Iosafat nu putea îndrăzni să pună la îndoială judecata sănătoasă a patru sute de prooroci. Dar poate doar din pură curiozitate, el insistă să vină Mica.

Ce spectacol glorios! O confruntare deschisă între 400 de frați care vorbesc bine contra unuia care vorbește rău! Astăzi nici în visele cele mai frumoase nu se poate întâmpla așa ceva...

Împăratul cheamă pe unul dintre directorii de departamente și îi poruncește să facă toate demersurile pentru a fi adus Mica la această întâlnire.

Între timp, în fața adunării regale din Samaria, răspunsul din partea Domnului ia forma unei sărbători spirituale. Împărații celor două țări pe tronuri înalte, iar la tribuna oficială, într-o formație impunătoare, cu planșe, prezentări plastice, pantomimă și dramă, patru sute de oameni ai lui Dumnezeu fac toate eforturile să-l convingă pe Iosafat că ceea ce spun ei este vocea lui Dumnezeu: „Planul pe care l-ați făcut este foarte bun, fraților! Mergeți înainte, căci biruința este a Domnului!”

Impresionat de forța și poziția teologilor lui Israel, solul care a fost trimis la Mica are aceeași viziune triumfalistă, și vede lucrurile ca toată lumea. El spune ceva de felul acesta: „Frate, nu este frumos să fie ceartă între proorocii Domnului. Profesorii și preoții noștri vorbesc într-o dulce armonie, slavă Domnului. Acum, când consecințele sunt atât de serioase – cred că știi ce se întâmplă, suntem gata să ieșim în fața lumii cu Dumnezeul nostru atotputernic – nu face greșeala să produci confuzie în popor. Lasă te rog supărarea, uită rănilor mai vechi și treci alături de frații tăi, mai pregătiți și mai devotați ca tine, care slujesc așa bine pe poporul Domnului.”

Răspunsul lui Mica este la fel de problematic ca și rugămintea acestui sol: „Viu este Domnul că voi vesti ce va spune Dumnezeul meu.”

Ce vrei să spui, Mica, cu „Dumnezeul meu”? Vrei să spui că Dumnezeul tău este altul decât Dumnezeul fraților adunați în sesiune? Sau că Dumnezeul tău, care este și al fraților, ție îți spune una și fraților le spune alta? Să fim serioși, nu poți lăsa o asemenea impresie greșită.

Sigur că citind acest episod și știind de la început finalul, suntem de partea lui Mica. Dar dacă s-ar repeta el astăzi? Dacă, într-o situație asemănătoare, pentru aflarea voinței Domnului, procentul ar fi tot de 400:1, de ce parte a baricadei ne-am afla? Dar să lăsăm concluziile pentru final.

Mica ajunge în fața onoratei adunări, iar Ahab îi pune și lui aceeași întrebare: „Mica, să ne ducem la luptă împotriva Ramotului din Galaad, sau să-mi văd de treabă”?

El a răspuns: „Suiți-vă! Căci veți avea izbândă și vor fi dați în mâinile voastre!”

Răspunsul lui Mica uluiește absolut pe toată lumea. Proorocii Domnului sunt contrariați de pocăința lui Mica, acest ghimpe neplăcut în coasta lor. Iosafat este mulțumit de voia Domnului exprimată clar, deși el se aștepta la altceva, după spusele lui Ahab. Iar Ahab este mâniat la culme, căci este singurul care își dă seama că Mica își bate joc de el. El învățase din experiență că atunci când profetul Domnului are viziuni prea triumfaliste, ceva este putred în Samaria. Iar el simțea cumva că în Samaria ceva este foarte putred.

Somat să spună adevărul în numele Domnului, Mica trebuie să accepte din nou rolul destul de neplăcut al profetului pierzării. Urmează nimicirea și moartea, iar Israel, în loc să ajungă „capul și nu coada” va rămâne ca o turmă fără păstor, niște oameni fără căpătâi al căror unic scop în viață nu rămâne decât pâinea și apa de fiecare zi.

O asemenea perspectivă sumbră este inacceptabilă pentru intelectualitatea lui Israel. Cum ar fi posibil ca poporul lui Dumnezeu să sufere un asemenea eșec? Nu sunt ei cei mai binecuvântați și privilegiați oameni de pe pământ? Și nu le-a spus Domnul că bogățiile neamurilor vor veni la ei? Nu spune Moise așa de clar că ei vor avea „întâietate asupra tuturor neamurilor de pe pământ”? Ei credeau cuvântul profetic după care vrăjmașii poporului „pe un drum vor ieși împotriva ta, dar pe șapte drumuri vor fugi dinaintea ta” (Deuteronom 28). Acum cuvântul lor se sprijinea pe mărturia puternică a profeției. Cine era acest Mica, acest necredincios care slăbește inima poporului? Este adevărat că aceste făgăduințe erau făcute cu condiția ascultării. Dar ei ascultau. Ei erau proorocii Domnului. Ei nu spuneau decât ceea ce îi inspira Domnul, iar dovada concludentă era tocmai aceasta, că toți 400 vorbeau la fel.

Cumplit test pentru Ahab și Iosafat. Cum să iei o decizie când raportul voturilor este de 400 la 1?

Ajungem acum la punctul cel mai fierbinte al confruntării. Probabil că adunarea a rămas încremenită și nu-i venea să creadă că ceea ce auzea era aievea. A înnebunit proorocul? Și-a pierdut complet bunul simț?

Mica vorbea despre ceva care și astăzi stârnește puternice controverse, dar pentru urechile lor era de neacceptat:

„Am văzut pe Domnul stând pe scaunul Său de domnie și toată oastea cerurilor stând la dreapta și la stânga Lui. Și Domnul a zis: „Cine va amăgi pe Ahab, împăratul lui Israel, ca să se suie la Ramot în Galaad și să piară acolo?” Au răspuns unul într-un fel, altul într-altfel. Și un duh a venit și s-a înfățișat înaintea Domnului și a zis: „Eu îl voi amăgi.” Domnul i-a zis: „Cum?” „Voi ieși,” a răspuns el, „și voi fi un duh de minciună în gura tuturor proorocilor lui.” Domnul a zis: „Îl vei amăgi și vei izbuti; ieși și fă așa.” Și acum, iată că Domnul a pus un duh de minciună în gura proorocilor tăi care sunt de față. Dar Domnul a vorbit rău împotriva ta” (versetele 18-21).

Formidabil curaj! Imaginați-vă o scenă asemănătoare astăzi, să spui teologilor noștri, încărcăți de doctorate, că Domnul a pus în gura lor un duh de minciună! Și asta fără să ai nici o dovadă palpabilă că ți-a vorbit Domnul.

O astfel de pretenție nebună putea fi demontată, și atunci și acum, extrem de ușor: Domnul nu pune în gura nimănui un duh de minciună. Domnul nu minte, nu amăgește și nu dorește moartea păcătosului. Balaurul este cel care pune în gura oamenilor un duh de minciună, el amăgește și distruge. Prin urmare, Mica, am făcut demonstrația că tu ești proorocul mincinos.

Revolta fraților a fost atât de spontană, încât unul dintre ei s-a repezit și l-a lovit pe Mica. Era culmea obrăzniciei! Pentru Ahab și Iosafat demonstrația era suficient de clară. Mica se condamnase cu gura lui, și se rupsesse singur de poporul lui Dumnezeu prin această acuzație gogomană împotriva fraților conducători. Locul lui era închisoarea.

Aceasta este istoria.

Este timpul acum să ne punem și noi întrebări în legătură cu acest incident tulburător.

Marele nostru avantaj este că putem judeca istoria în lumina care se revarsă de pe Calvar, și putem analiza concepte și fapte în cadrul mai larg al controversii dintre Hristos și Satana, și nu doar din perspectiva îngustă a lui Ahab și Iosafat.

Care era starea lui Israel din acel moment, așa cum o vedea Cerul? Israel se depărtase de Dumnezeul Creator și se întorsese să slujească lemnului și pietrei. Baal era domnul lor, iar ei nici nu știau. Dumnezeu, așa cum a procedat mereu, folosea toate metodele care țin de neprihănire, spre a-i trezi la realitate. Dar în aceste metode nu intra amăgirea, minciuna, constrângerea sau amenințarea cu forța. Iar mesajul lui Mica dovedește explicit că intenția lui Dumnezeu era ca cei doi împărați să nu se ducă la luptă în această stare de apostazie, căci nu se aflau sub protecția harului salvator.

În acest scop, lui Mica i se prezintă o scenă, autentică sau imaginară, la care participă ființe cerești care plănuiesc moartea lui Ahab, iar el înțelege că acolo era Domnul și îngerii Săi. Dacă imaginile prezentate nu au avut decât rolul unei pilde, toți suntem de acord că scena nu a fost o realitate, iar Dumnezeu este scos de sub acuzația de omor premeditat, minciună, înșelătorie și asociere pentru înfăptuirea de fapte penale.

Dacă scena a fost o realitate, singura întrebare care rămâne este: Cine erau personajele care participau la acest sfat lugubru? Avea Dumnezeu nevoie să uneltească tâlhărește ca să-l omoare pe Ahab? Este această manieră conformă cu neprihănirea?

Mult mai plauzibilă este explicația că Domnul a dorit să-i transmită lui Ahab un mesaj de alertă că viața lui este în joc în urma acestei incursiuni militare, că floarea academică și religioasă de la curtea Samariei este virusată și că nu se poate avea încredere în ea, că cineva îi dorește moartea, lui și acestui popor, iar efectul pe termen lung al distrugerii națiunii era împiedicarea nașterii lui Mesia.

Ca multe alte situații trecute, ca și cu unele viitoare, va trebui să analizăm o situație după conținutul mesajului și nu după cum arată personajele. Mulți au fost amăgiți în această controversă de impostori travestiți în îngeri de lumină. Lui Ahab i se dă ocazia să privească o secvență (nu putem spune dacă a fost reală sau imaginară) de la o ședință secretă ținută la cartierul general al dumnezeului acestui veac, unde se complota distrugerea poporului ales. La această ședință, cuvântul de ordine este amăgirea. Credeți că se poate petrece așa ceva în curțile luminii? Este

amăgirea metoda cea mai eficientă a Mielului lui Dumnezeu? Puteți concepe că sensibilul și delicatul Duh Sfânt al lui Dumnezeu poate fi un duh de minciună în gura proorocilor?

La peste două mii de ani de atunci, tot printr-un slujitor ca Mica, Dumnezeu ne ajută să înțelegem corect această bătălie:

„În timp ce poporul lui Dumnezeu se apropie de pericolele ultimelor zile, Satana se consultă cu îngerii lui, căutând cele mai eficiente planuri spre a răsturna credința lor... El își trimite îngerii să-și întindă capcanele, în special în calea acelor care așteaptă a doua venire a lui Hristos și depun eforturi de a păzi toate poruncile lui Dumnezeu” (TM 472).

Expresia aceasta, „Satana se consultă cu îngerii lui, căutând cele mai eficiente planuri de a răsturna credința lor,” nu vi se pare foarte asemănătoare cu cea din viziunea lui Mica, „cine va amăgi pe Ahab, împăratul lui Israel, ca să se suie la Ramot în Galaad și să piară acolo”?

Vorbind cu îngerii lui, Satana pune la cale o strategie eficientă pentru distrugerea adventismului:

„Voi influența predicatori populari să abată atenția ascultătorilor lor de la poruncile lui Dumnezeu” (TM 473).

Nu sună teribil de asemănător cu soluția găsită pentru amăgirea lui Ahab, „voi fi un duh de minciună în gura tuturor proorocilor lui”?

În ambele cazuri, soluția care a obținut undă verde a fost amăgirea clasei teologice și deturnarea ei la o subtilă dar distrugătoare închinare la Baal. Nu suntem și noi astăzi avertizați că îngerul bisericii Laodicea nu știe că este orb, interpretând indicațiile lui Baal ca fiind ale lui Dumnezeu, ca și cei 400 din Samaria?

Revenind în Samaria, nu vi se pare suspect că în toată această tragedie nu se face nici o referire la Satana și împărăția lui?

“Satana și-a aruncat umbrele de-a lungul căii fiecărei ființe omenești, ca să poată reprezenta greșit pe Dumnezeu în fața lumii. El a îmbrăcat caracterul lui Dumnezeu cu atribute satanice, în totală contradicție cu adevărul” (RH 10.02.1891).

Prin această mișcare el a atins două ținte majore: Camuflarea împărăției lui și degradarea caracterului lui Dumnezeu. Așa se face că generații întregi de savanți ai poporului lui Dumnezeu, foarte siguri că se închină lui Dumnezeu, se închină în realitate lui Baal.

Această afirmație pare șocantă și inacceptabilă, dar să nu uităm că mărturia lui Mica a fost la fel de șocantă și inacceptabilă pentru cei doi împărați și comunitatea academică a lui Israel. În decizia lui Ahab nu există nici o umbră de îndoială sau ezitare: “Băgați pe omul acesta în temniță și hrăniți-l cu pâinea și cu apa întristării, până mă voi întoarce în pace.”

De atunci, cât de mulți urmași ai lui Mica au fost “hrăniți” în biserică cu pâinea și apa întristării...

Poporul lui Dumnezeu de astăzi privește la un mare pericol în viitor, când puterea de vrajă a balaurului se va manifesta prin apariția vizibilă a unei persoane extraterestre pline de slavă, care se va prezenta ca fiind Hristos. Un asemenea spectacol nemaivăzut va fascina comunitatea internațională, deși noi nutrim speranța că nu vom fi printre adoratorii lui.

Și la acest capitol s-ar putea ca evenimentele să fie cu totul diferite de felul în care le așteptăm noi. Singura garanție că nu vom fi înșelați ar fi să ne întrebăm cu mare seriozitate astăzi dacă Hristos pe care îl adorăm noi nu este același personaj pe care îl adoră Babilonul spiritual.

Cei 400 din Samaria nu au fost amăgiți printr-o acțiune bruscă și imprevizibilă, care i-a luat prin surprindere. Ei au fost pregătiți cu ani de zile înainte pentru acest moment hotărâtor, printr-un sistem de filozofie care se sprijinea pe închinarea la lemn și piatră. Programa școlară pe care o învățaseră și pe care o predau la rândul lor era o „învățătură de datină omenească” fără de care respectabilitatea și aprecierile celorlalte familii ale țărilor nu puteau fi obținute.

Vă spune ceva expresia „acreditare academică,” pe care școlile noastre o cer și o așteaptă cu mare trepidatie de la marile instituții de învățământ ale lumii, și pe care acestea sunt dispuse să ne-o acorde doar dacă putem dovedi că profesorii noștri au obținut doctoratele de la școlile lor?

Episodul acesta tulburător petrecut în Samaria timpului lui Ahab este plin de învățăminte: a) unanimitatea teologică nu este totdeauna garanția unității în Duhul; b) nu totdeauna cel ce proorocește de rău este și vrăjmașul bisericii; c) extrem de puțini vor vedea deosebirea dintre Hristos și Baal, atunci când scopul bisericii este aprecierea lumii; d) nu vom realiza niciodată evanghelizarea lumii atâta timp cât în spatele frumosului nume Hristos este prezentat caracterul lui Baal.

În timpul unei singure domnii, aceea a lui Ahab, de două ori procentul voturilor a fost zdrobitor, 850:1 și 400:1, și de fiecare dată majoritatea a fost amăgită. Și noi, cei pentru care au fost scrise aceste lucruri, tot nu învățăm nimic.
